

2) Jeśli okres pięciu lat nieprzerwanego zamieszkiwania jako pracownik przed dniem 30 kwietnia 2006 r. nie kwalifikuje do uzyskania prawa stałego pobytu na podstawie art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE, to czy takie nieprzerwane zamieszkiwanie jako pracownik daje prawo stałego pobytu bezpośrednio na podstawie art. 18 ust. 1 traktatu WE z tego względu, że w dyrektywie tej istnieje luka?

- (¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).
- (²) Dyrektywa Rady z dnia 15 października 1968 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w przemieszczaniu się i pobycie pracowników państw członkowskich i ich rodzin we Wspólnocie (Dz.U. L 257, s. 13).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 3 czerwca 2009 r. w sprawie T-189/07 Frosch Touristik GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 18 sierpnia 2009 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-332/09 P)

(2009/C 256/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: B. Schmidt, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Frosch Touristik GmbH, DSR touristik GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania w pierwszej instancji i kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 marca 2007 r. Decyzją tą Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie drugiej strony postępowania od decyzji Wydziału Unieważnień dotyczącej częściowego unieważnienia słownego wspólnotowego znaku towarowego „FLUGBÖRSE”. Sąd uznał, że Izba Odwoławcza

błędnie zastosowała art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94, ponieważ przy badaniu istnienia bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji określonych w art. 7 rozporządzenia nr 40/94 i wynikającej z ich istnienia konieczności unieważnienia rozpatrywanego znaku przyjęła jako miarodajny moment dokonania rejestracji tego znaku, a nie moment jego zgłoszenia. Zgodnie z zaskarżonym wyrokiem przy rozpatrywaniu wniosku o unieważnienie należy odnieść się wyłącznie do daty zgłoszenia spornego znaku towarowego. Sąd na poparcie swego stanowiska przywołał argument, że tylko w przypadku takiej wykładni można zapobiec, by utrata charakteru odróżniającego przez znak była tym bardziej prawdopodobna, im bardziej długotrwałe byłoby postępowanie w sprawie rejestracji. Przy ponownym rozpatrywaniu później podniesionych podstaw odmowy rejestracji ekspert mógłby natomiast uwzględnić okoliczności zaistniałe po dacie zgłoszenia znaku tylko wtedy, gdyby pozwalały one wyciągnąć wnioski dotyczące sytuacji, jaka miała miejsce w tej właśnie dacie.

Wnoszący odwołanie uważa, że Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej wykładni art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94, uznając, że za miarodajny dla dokonania oceny moment należy przyjąć wyłącznie chwilę dokonania zgłoszenia znaku. Tak ścisła wykładnia nie jest zgodna z brzmieniem tego przepisu i nie daje się też pogodzić z istotą i celem tego przepisu oraz z systemem ochrony i działaniem wstecz ochrony przyznanej na podstawie rozporządzenia nr 40/94.

Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94 przewiduje wykreślenie znaku towarowego z rejestru, jeżeli „został zarejestrowany” z naruszeniem przepisów art. 7 tego rozporządzenia. Już z uwagi na brzmienie tego przepisu trudno zrozumieć wyciągnięty przez Sąd wniosek, że sformułowanie to wyraźnie ustala, w jakich przypadkach znak towarowy winien być wykreślony lub unieważniony, i nie dotyczy (jednocześnie) momentu dokonywania oceny. Ze względu na to, że Sąd nie przedstawił bardziej szczegółowego uzasadnienia, trudno jest dociec, jakie konkretne rozważania skłoniły go do wyciągnięcia tego wniosku. Reprezentowana przez wnoszącego odwołanie interpretacja, że sformułowanie „został zarejestrowany” wskazuje przynajmniej jednocześnie miarodajny moment dokonywania oceny, wydaje się być znacznie bliższa brzmieniu tego przepisu.

Przeciwko dokonanej przez Sąd w zaskarżonym wyroku wykładni przemawia również idea ochrony, która leży u podstawy art. 7 i 51 rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z którą rejestracje sprzeczne z interesem ogólnym powinny już na wstępie zostać odmówione lub — gdy mimo wszystko zostały dokonane — unieważnione. Tylko w ten sposób można uniknąć dokonywania rejestracji znaków z naruszeniem przepisów rozporządzenia nr 40/94 i naruszenia leżącego u podstaw wspomnianego przepisu interesu ogólnego. Gdyby stanowisko Sądu należało uznać za słuszne, nie tylko zgłaszający znak towarowy uzyskałby ochronę znaku, w przypadku którego w chwili rejestracji istniały podstawy odmowy rejestracji, ale również takie znaki nie mogłyby być wykreślane następnie na podstawie art. 51 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ w chwili zgłoszenia były zdolne do bycia zarejestrowanymi, a zdarzenia, które miały miejsce między dokonaniem

zgłoszenia i chwilą rejestracji, wyraźnie nie byłyby brane pod uwagę przez Sąd. Wnoszący odwołanie uważa, że w takim przypadku doszłoby do nieuzasadnionego uprzywilejowania jednostki z naruszeniem zasługującego na ochronę interesu ogólnego, co byłoby niezgodne z celem ochrony przyświecającym art. 7 i 51 rozporządzenia nr 40/94.

Wreszcie, jeśli chodzi o argument Sądu dotyczący długości postępowania, należy zauważyć, że długość tego postępowania może zależeć od licznych czynników, na które nie zawsze ma wpływ wnoszący odwołanie. Długość postępowania zależy czasem od samego zgłaszającego lub — w przypadku przewidzianego przez rozporządzenie nr 40/94 przeprowadzenia postępowania w sprawie sprzeciwu przed dokonaniem rejestracji — od osób trzecich. Jednocześnie bezwzględne podstawy odmowy rejestracji mogą być krótkotrwałe, co w żaden sposób nie zależy od wnoszącego odwołanie. Przy rzeczowym wyważeniu wchodzących w grę w takich „przypadkowych” sytuacjach interesów należałoby przyznać pierwszeństwo interesowi ogólnemu, tym bardziej że do chwili dokonania rejestracji zgłaszający nie może być pewien, czy faktycznie uzyska ochronę, o którą wnosi. W konsekwencji w takich przypadkach dużo bardziej zasadne jest uwzględnienie wszystkich zdarzeń zaistniałych do momentu rejestracji.

Ze wskazanych powyżej względów zaskarżony wyrok Sądu Pierwszej Instancji należy zatem uchylić z powodu naruszenia art. 51 rozporządzenia nr 40/94.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de Prud'hommes w Caen (Francja) w dniu 20 sierpnia 2009 r. — Sophie Noël przeciwko SCP Brouard Daude, syndykowi Pronuptia Boutiques Province SA oraz Centre de Gestion et d'Étude AGS (C.G.E.A.) IDF Est

(Sprawa C-333/09)

(2009/C 256/28)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil de Prud'hommes w Caen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sophie Noël

Strona pozwana: SCP Brouard Daude, syndyk Pronuptia Boutiques Province SA, Centre de Gestion et d'Étude AGS (C.G.E.A.) IDF Est

Pytania prejudycjalne

1) Artykuł 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zatytułowany „Zakaz dyskryminacji”,

stanowi: „Korzystanie z praw i wolności wymienionych w niniejszej Konwencji powinno być zapewnione bez dyskryminacji wynikającej z takich powodów jak płeć, rasa, kolor skóry, język, religia, przekonania polityczne i inne, pochodzenie narodowe lub społeczne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie bądź z jakichkolwiek innych przyczyn”.

Czy stanowi dyskryminację w tym znaczeniu odmienne traktowanie pracowników najemnych, z którymi umowę o pracę rozwiązano z przyczyn ekonomicznych i którzy zaakceptowali spersonalizowane porozumienie o przeszerogowaniu z możliwością zaskarżenia rozwiązania umowy o pracę w ciągu pięcioletniego okresu przedawnienia oraz tych, którzy takiego porozumienia nie zaakceptowali i podlegają reżimowi jednorocznego przedawnienia z art. L.1235-7 kodeksu pracy?

2) Artykuł 26 międzynarodowego Paktu praw obywatelskich i politycznych z dnia 16 grudnia 1966 r. — który jest jedynie podstawą art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — stanowi: „Wszyscy są równi wobec prawa i są uprawnieni bez żadnej dyskryminacji do jednakowej ochrony prawnej. Jakakolwiek dyskryminacja w tym zakresie powinna być ustawowo zakazana oraz powinna być zagwarantowana przez ustawę równa dla wszystkich i skuteczna ochrona przed dyskryminacją z takich względów, jak: rasa, kolor skóry, płeć, język, religia, poglądy polityczne lub inne, pochodzenie narodowe lub społeczne, sytuacja majątkowa, urodzenie lub jakiegokolwiek inne okoliczności”.

Czy w związku z tym sąd francuski powinien — na podstawie art. 55 konstytucji francuskiej z dnia 4 października 1958 r. — stosować postanowienia art. 26 międzynarodowego Paktu praw obywatelskich i politycznych z dnia 16 grudnia 1966 r. i nie stosować dyskryminujących przepisów art. L. 1235-7 kodeksu pracy wynikających tylko z ustawy nr 2005-35 z dnia 18 stycznia 2005 r., późniejszej niż data wejścia w życie tego paktu na terytorium kraju, co nastąpiło w dniu 4 października 1981 r?

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii.

(Sprawa C-340/09)

(2009/C 256/29)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii